

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
תל אביב	18:45	20:25
ירושלים	18:43	20:29
חיפה	18:45	20:25

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

סגולה לחג הפסח

שלשה סיפורי צדיקים שכל מי שמספר אותם בשבת הגדול מובטח לו שפע עצום

קמחא דפסחא

מחבר השולחן ערוך פותח את הלכות פסח בקביעה כי יש ללמוד הלכות אלו שלוש ימים לפני החג. לכל ברור ומובן ההקשר: הן כאן מתחילות הלכות פסח, ולפיכך מבואר ממתי יש לעסוק בהן. אולם מיד בהמשך מוסיף הרמ"א: 'ומנהג לקנות חטים לחלק לעניים לצורך פסח', ומקום הלכה זו והקשרה כאן – אינו ברור כלל.

מדוע הלכה זו נכתבת כבר בסעיף הראשון? במה שונה הוראה זו מהמצוה הרגילה לתת צדקה? מדוע מצוות צדקה זוכה למקום כה מכובד בהלכות פסח בדווקא? מה חביבות הלכה זו, עד שהיא נכתבת בראש הלכות פסח, כדבר הראשון שיש לעסוק בו? ויתירה מזו: הן תקופת הפסח היא עמוסת הוצאות לכולם. וכי דווקא בתקופה זו שלחץ הכלכלי בשיאו – יש להעמיד את הדעה בראש?

בספר 'שובע שמחות' אותו חיבר הרה"ק רבי מנחם מענדל לעזר מטארנא זי"ע ביאר: הרי מצוות הפסח, במקורה וביסודה, היא המצוה להקריב את קרבן הפסח. כבר במצרים, בשנה הראשונה בה נחוג חג הפסח, בצאתנו מעבדות לחרות, הקרבנו את קרבן הפסח ברגש רב, ואז – הוא נועד כדי למנוע מהמשחית לבוא לבתי ישראל, כדי לשמור עלינו.

אמנם כיום, מפני חטאינו גלינו מארצנו ואיננו יכולים להקריב את קרבן הפסח, אבל את תכליתו אנו יכולים להשיג: מתן 'קמחא דפסחא' ברוחב לב משיג את אותה המטרה, הוא מונע מהמשחית להכות בנו, הרי 'צדקה תציל ממוות'! לפיכך, הנוג נדרשים להדר בנתינת 'קמחא דפסחא' לעניים, כי באמצעותו נשיג את תכלית קרבן הפסח: את ההגנה והשמירה עלינו!

כולנו מתכוונים לחג. הבה לא נשכח לקיים את ההלכה הראשונה בהלכות פסח, ונהדר בה בכל לב – ניתן מכל הלב, כמה שיותר, לשמח את לב אחינו העניים בחג הזה, כדי שיזכו אף הם לשמחת חג מושלמת מתוך הרחבה והרווחה! (הרב אשר קובלסקי)

כמלך בגדוד ומנהגו שכשהגיע ל"דיינו" אומר חרוז אחד וכל המסובים עונים אחריו "דיינו". ובעת שעמד המלך מאחורי החלון אמר היהודי את החרוזים של דינו, ושמו של הכומר היה "דיינו" ואמר המלך הנה עכשיו עושה היהודי חקירה מי גנב טבעת המלך וכולם אומרים "דיינו" והבין המלך שהכומר דיין הוא גנב הטבעת וצוה המלך לאסור את הכומר ולהכותו עד שיודה וכך היה שהודה שגנב את הטבעת והמלך נתן ליהודי הון רב וזכה לבבד את כל חג הפסח.

מעשה השלישי: היה יהודי אחד שעבד אצל פריץ. פעם אחת התפאר הפריץ ואמר ליהודי נכון הדבר שאם לא הייתי נותן לך פרנסה היית גווע ברעב ח"ו. היהודי היה ירא שמים וענה: מה אתה אומר אתה מפרנס אותי הלא יש אל בשמים והוא זן ומפרנס לכל הברואים ואותי ג"כ, ואם הפריץ לא יהיה השליח יתן לי ה' ע"י שליח אחר. כששמע הפריץ תשובתו של היהודי חרה לו מאד וציווה ליהודי שיעזוב מיד את מקומו ולא יתן לו שוב עבודה. היה זה לפני חג הפסח והיהודי היה עני ולא היה לו במה להכין צרכי החג. לפריץ היה אוצר מטבעות זהב והיה נוהג להיכנס לאוצרו לנקות את המטבעות מחלודה ברוק שבפיו, ולפריץ היה קוף וכשנכנס הפריץ לאוצרו לנקות את המטבעות לקח עמו הקוף. והקוף ראה איך שהפריץ מנקה מהמטבעות ברוק שבפיו וחשב שהפריץ אוכל מהמטבעות של זהב אח"כ ירד הקוף לבד לאוצר והתחיל לאכול מהמטבעות עד שנתמלא כרסו במטבעות ונפל פגור. כשראה הפריץ שהקוף מת צוה למשרתו שיזרוק הנבלה לבית היהודי, וכשזרקו את הקוף בביתו של היהודי נקרע בטנו ונפל ממנו הרבה מטבעות של זהב והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה. בליל הפסח שלח הפריץ את משרתו לבית היהודי לראות אם יש לו מה לאכול ומשרתו הגיע בחזרה ואמר שיש ליהודי כל טוב אז שלח לקרוא את היהודי ושאל אותו מאין היה לו מעות להכין צרכי פסח סיפר לו היהודי איך שזרקו לו חיה בביתו וממנה נפלה מטבעות של זהב אז אמר הפריץ עתה ידעתי שהש"ת זן ומפרנס לכל.

שנזכה לחג פסח כשר ושמן!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

והגים לספר שלשה סיפורי מופת בשבת שלפני חג הפסח, וידוע שיש בהם סגולה גדולה למי שמספרם מובטח לו שיהיה לו כל צרכי חג הפסח בהרחבה גדולה. וידוע שהמגיד הקדוש מקאזניץ זי"ע א סיפר לפני פסח אלו הג' סיפורים ואמר שמסוגלים להשפיע לבני ישראל צרכי פסח בהרחבה **מעשה הראשון:** היה יהודי שעשה לפני חג הפסח חבית יין שרף ונסע למכור את היי"ש (יין שרף) ועבר עם החבית את הגבול בין מדינה למדינה ותפסו אותו שומרי הגבול ולקחו ממנו את החבית כי היה אסור לפי חוקי המדינה לסחור עם יי"ש מבלי רשיון מיוחד. נסע היהודי תיכף להרבי רבי אלימלך זי"ע א ובכה מאד שלקחו ממנו החבית יי"ש. אמר לו הרב שילך ויאמר לשומרי הגבול שיטעמו מהחבית יי"ש ויראו שזה חבית מים ולא יי"ש. וכן עשה היהודי, ואמר לשומרי הגבול לטעום מהחבית וראו שהיא מלאה מים ולא יי"ש ונתנו לו בחזרה החבית. והיהודי חזר שוב לרב ובכה לפניו שהחבית יי"ש הינה מקור הכנסה עבורו לצורכי פסח ועכשיו החבית יי"ש מלאה מים. אז אמר לו הרב שיטעמו ויראה שהחבית מלאה יי"ש וכן היה שהחבית מים נהפך שוב ליי"ש והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה.

מעשה השני: היה מלך שאבדה לו הטבעת וציווה לחפש הטבעת ומי שקיבל על עצמו לחפש נתן לו המלך הרבה מעות שיהיה לו אפשרות לחפש. היה שם יהודי עני ואביון ולא היה לו במה להכין צרכי חג הפסח אמרה לו אשתו תלך ותאמר שאתה גם כן רוצה לחפש והמלך יתן לך מעות ובזה המעות יהא לנו במה להכין צרכי חג הפסח, ונראה בעינינו עצת אשתו. הלך למלך ואמר לו שהוא רוצה ג"כ לחפש טבעתו והמלך נתן לו מעות וכך היהודי הכין בזה המעות צרכי פסח בהרחבה גדולה והיהודי היה מכניס הרבה אורחים. אחד מיועצי המלך היה כומר רשע שונא ישראל מובהק, ולא היה יכול לסבול איך היהודי הנ"ל ירמה את המלך והוציא ממנו מעות. הלך הכומר בליל חג הפסח מאחורי חלון היהודי וכראותו איך שאוכל ושותה ואינו עוסק כלל בחיפוש טבעת המלך הלך הכומר למלך ואמר לו אתה חושב שהיהודי מחפש הטבעת הנה אראה למלך מה עשה היהודי במעות שנתן לו המלך. המלך הלך עם הכומר עד ביתו של היהודי ועמדו מאחורי החלון והסתכלו בפנים וראו האין היהודי יושב

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגלית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

כף זכות וחתונה בקרוב

לדעתי תורמים הם לאותו גוף ממשלתי מתוך תמימות ורצון לעזור לבניית הארץ, אך הם אינם מכירים בהשקפתו הגרועה של אותו ארגון, לכן אינני חושש שדעותיהם אינן טובות ובוודאי שהבחור עצמו בעל השקפה טובה", חתם הרב את דבריו.

הרב יעקב הלפרין עמד ותמה בליבו: 'האמנם? וכי יתכן כי שלושת הדברים התמוהים האלו שראיתי בביתם נעשו מסיבות כאלו, או שמא זוהי כף זכות מיוחדת של רבינו הגדול החזון איש?' אך כיון שדברי מורו ורבו היו מקובלים עליו כאלף עדים, הוא החליט לשוב אל המשפחה בירושלים על מנת לברר שאכן הדברים היו כך.

הרב הלפרין הגיע שוב לבית המשפחה, ולמרות חוסר הנעימות שבדבר פנה אל אבי המשפחה ושאל אותו את שלושת הדברים שהפריעו לו: "מחילה מכבודכם, אולם יש לי שלוש שאלות לשאול אתכם: מדוע אין מזוזה בכניסה? מדוע אתם מגולחים? ומדוע מחזיקים אתם קופת צדקה של ארגון שנוגד את דרך התורה?"

"זה לא מתאים כלל, איני מסכים בשום פנים שבתי תשתדך עם משפחה כזו..."

לתדהמתו הרבה, דברי חז"ל שאמרו: חכם עדיף מנביא – התגלו לו במוחש לנגד עיניו. ענה אבי המשפחה בבושה וענווה מילה אחר מילה כדברי החזון איש: "המזוזה נשמטה ממש היום ועדיין לא הספקנו להחזירה, הגילוח הוא מפני שכך נהגנו בגרמניה מאימת הגרמנים, וקופת הצדקה נעשית מתוך רצון לתרומה לארץ בתמימות רבה".

נדהם ר' יעקב לגלות, כמה הסתכלותו היתה שטחית, והכף זכות אכן אמיתית, ומיד באותו ערב נסגר השידוך לבתו.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

ואלו הן: הסיבה הראשונה בפתח הבית אין להם מזוזה בכלל, וכי יהודי ירא ה' אינו מניח מזוזה בפתח ביתו?

הסיבה השנייה הרי שנמצאים אנו בימי ספירת העומר אשר כידוע אין מסתפרים ומתגלחים בהם, וכאשר נכנסתי פנימה אל הבית ראיתי את כל בני הבית כולם מגולחים ומסודרים כבימים רגילים, האם בית זה יקרא בית של יראי ה'?

והסיבה האחרונה, הם החזיקו בביתם קופת צדקה התומכת בגופים המתנגדים לתורה ומצוותיה, ולכן אין ספק שלבית כזה לא יקרא בית של תורה, ואין הוא מתאים כלל לרוחנו".

החזון איש שמע את הדברים והניד ראשו בביטול לטענות. ברוח קודשו הוא ראה את הדברים אחרת. "לדעתי יכול אתה להשתדך עם משפחה זו ואם תשאל הרי ראיתי בהם שלושה דברים שאינם מתאימים לרוחנו אומר לך מה דעתי:

לגבי המזוזה, אין לי ספק כי המזוזה בפתח ביתם נפלה זה עתה, אלא שהם לא הספיקו לקבוע אותה מחדש לפני שהגעת, אך כיהודים מקפידים הם כל השנה שתהיה מזוזה כשרה ומהודרת בפתח ביתם.

בעניין הדבר שראית אותם מגולחים בימים אלו של ספירת העומר, בטוחני שזה כיון שארץ מוצאם היא גרמניה, שם המשיכו יהודים רבים להתגלח בימים אלו מפני החשש לאיבה ושנאה מהגרמנים, ולכן רצו להיראות כמותם ובלבד שלא לעורר את שנאתם, אך אין לי ספק שהבחור המדובר ישנה ממנהגם ויפסיק להתגלח בימי העומה.

ובדבר האחרון ממנו חששת, והוא החזקת קופת צדקה של גוף ממשלתי המתנגד לתורה,

עד כמה עלינו לדון כל אדם לכף זכות, לא נוכל לתאר ולשער לעיתים רבות אף כאשר רואים אנו, אם נחקור ונדרוש היטב יתכן מאוד שנגלה כי ראייתנו היתה מוטעית. על כן, עלינו להיזהר עד מאוד, לבל נשפוט את הזולת בטרם נבדוק, נחקור ונדרוש את דבריהם לעומקם. כפי שאירע גם בסיפור המופלא שלפנינו שסופר על ידי הרב מיכאל צורן הי"ו, אותו שמע מפי נכדו של בעל המעשה ר' יעקב הלפרין המפורסם:

היה זה בימי קום המדינה. סבי, ר' יעקב הלפרין, הגיע אז עם בני משפחתו ארצה מאוסטריה, והתגורר בבני ברק. עם הגיעו ארצה חיפש שידוך הגון וראוי לביתו היקרה, לא עבר זמן רב והוא מקבל הצעת שידוך עבור ביתו ממשפחה יוצאת גרמניה, שזה עתה עלו בני המשפחה ארצה והם מתגוררים בירושלים.

הרב הלפרין נסע לירושלים על מנת לתהות על קנקנה של המשפחה ולבדוק את טיב החתן. הוא נכנס לבית, התיישב עם אבי המשפחה ושוחח עימו ארוכות ואף ראה את החתן ודיבר עמו קמעא. לאחר שסיים את הביקור, הודה למשפחה ועשה את דרכו בחזרה לבני ברק.

לפני שחזר לביתו, הוא נכנס פנימה אל הקודש אל ביתו של מרן ה'חזון איש', אשר היה רבו המובהק ואיתו התייעץ בכל פרט.

"נו, איך היה הברור על המשפחה?" שאלו מרן החזון איש.

"זה לא מתאים כלל", השיב הרב הלפרין, "איני מסכים בשום פנים ואופן שבתי תשתדך עם משפחה שכזו".

שמע זאת מרן זצוק"ל ושאל: "ומהן הסיבות לכך?"

פתח הרב הלפרין וסיפר: "שלוש סיבות גדולות וחשובות גרמו לי לרדת מההצעה הזו,

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הגדה של פסח

א. אף הנשים חייבות בסיפור יציאת מצרים. ואם אינן יכולות לקרא בפיהן, ישמעו מפי האנשים ויטו אזן להבין ענין יציאת מצרים. ואם אינה מבינה בלשון הקודש, צריך לתרגם לה בלע"ז.

ב. מצות עשה מן התורה להגיד לבניו ולבנותיו, ולהרחיב הדבור בספור יציאת מצרים, כמו שנאמר (שמות יג, ה) והגדת לבנך. ואפילו אם אינן יודעים לשאול, ילמדם כפי דעתם, ולא דוקא בנו אלא עם כל בריה. אלא שהבן קודם. ועיקר המצוה בבן שלא הגיע למצות, כל שידוע ומבין בסיפור יציאת מצרים. ולפי דעתו של בן אביו מלמד.

ג. וקורא כל ההגדה בשמחה והתלהבות. וראוי לספר במדרשי אגדה בדברים המושכים לבות השומעים, ולספר את חסדי ה' יתברך עמנו. ונאמר בזוהר הקדוש (פרשת בא): כל אדם המספר ביציאת מצרים בליל פסח ושמח בסיפור ההוא, עתיד הוא לשמוח עם השכינה בעולם הבא, והקדוש ברוך הוא שמח בסיפור ההוא, ובאותה השעה מקבץ הקדוש ברוך הוא את כל הפמליא של מעלה ואומר להם, לכו ושמעו את הסיפור של השבח שלי שמספרים אותו בני, ושמחים ישועתי. ואז כל מלאכי השרת מתקבצים ומתחברים עם ישראל ושומעים סיפור השבח ששמחים בשמחת הגאולה של אדונם בורא העולם, ואז באים ומודים להקב"ה על כל אלו הנסים והגבורות, ומודים לו על העם הקדוש שיש לו בארץ ששמחים בשמחת ישועת הקדוש ברוך הוא, ואז נתוסף להשם יתברך כח וגבורה למעלה, וכמאמר הפסוק: "אשרי העם שככה לו". ונאמר: "תנו עוז לאלהים על ישראל גאותו ועוזו בשחקים". וכו'. לזאת החלש יאמר גבור אני, לספר ביציאת מצרים כי ה' הטובה עליו, ולא ימהר בהגדה כדי לסיימה, וכל שכן שלא יבלע תיבות ואותיות ממנה, דבלע מצה יצא אמרו, אבל לא בלע הגדה. (חזון עובדיה עמ' נו)

ד. ועיקר המצוה בליל הסדר היא מצות "והגדת לבנך" לספר על הנסים והנפלאות שנעשו לאבותינו במצרים, וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח. כי זו ההזדמנות להחזיר בלב הבנים והנכדים את האמונה כבר מקטנות, כחצים ביד גבור כן בני הנעורים. כמו חץ שכל עוד הוא בידו יכול לכוון את החץ לאיזה כיוון שירצה, אבל אחר שהחץ יצא מידו אינו יכול להתחרט ולכוונו לכיוון אחר. כך בחינוך הבנים כל עוד שהבן קטן ברשותו יכול לכוונו לכיוון אליו הוא רוצה, אבל כשיצא מידו, כשגדל ונעשה לאיש, כבר אין שליטה לכוונו להיכן שרוצה. (ילקוט יוסף ח"ג עמ' ז)

ה. ואשר על כן, מנהג חשוב שכל בעל בית שמעביר את הסדר, שיקרא או ישמע דרשות בעניני השיעבוד, עשרת המכות ויציאת מצרים, סיפורים ומשלים שקשורים להגדה שמחזקים את האמונה, ויכין את הדברים לומר לבני ביתו שיתקבלו הדברים על בניו. וכן יכול לעשות חידונים נושאי פרסים, להשים כוסית לכל ילד ועל כל תשובה להשים עדש. וכיוצא בזה. יש שמרחיבים בסיפור יציאת מצרים בין כל כמה קטעים בהגדה וכן נהג מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל, ויש שמרחיבים בשעת הסעודה, ויש לאחר הסעודה. והכל לפי הצבור ולפי הזמן. ותן לחכם ויחכם עוד.

ו. וכבר דרשו חז"ל את הפסוק (שמות טו, יא), נורא תהילות עושה פלא. אראה (לעתיד לבא) לבנים מה שלא הראתי לאבות. שנאמר (מכ"א, טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, נ' פלאות. במהרה בימינו אמן!

אכילת מצה

א. יקח המצות כסדר שהניחם, הפרוסה בין שתי השלימות, ויאחזם בידו ויברך המוציא ועל אכילת מצה. ונוהגים שאחר שמברך המוציא, שומט המצה השלישית מידו ונשארת בידו העליונה עם הפרוסה, ומברך על אכילת מצה, ובוצע מהשלימה העליונה ומן הפרוסה משתייהן ביחד, כזית (גרס) מכל אחת, ויטבלם במלח, ויאכלם בהיסבה ביחד. ואם אינו יכול לאכול משני הכזיתים ביחד, יאכל של המוציא תחלה שהיא השלימה העליונה, ואחר כך של אכילת מצה, היא הפרוסה. ובדיעבד אם אכל כזית אחד יצא. ובמקום קצת צער די אף לכתחלה בכזית אחד.

ב. וכן אם בני ביתו מרובים, ואין מספיק לחלק לכל אחד מהם שני כזיתים ממצות הסדר, יכול לתת להם אחר שנגמרה חלוקת הפרוסה, ממצה שמורה אחרת אשר מחוץ לשלחן, ואז די בכזית אחד בריוח לכל אחד.

ג. אסור לאכול עם המצה עוד מאכל אחר, ביחד, משום שהטעם של המאכל האחר מבטל את הטעם של המצה.

ד. מי שאינו בקו הבריאות וקשה עליו לאכול המצה לבדה רשאי לטבל המצה ביין או בשאר מי פירות, או בתבשיל, אף לכתחלה.

ה. אין יוצאים ידי חובה במצה מבושלת, ומי שאינו בקו הבריאות וקשה לו לאכול המצה לבדה, רשאי לטבל המצה בתוך צלחת מרק, או בתוך כוס קפה ותה חמים, אפילו שהיד סולדת בהם, שמעיקר הדין כלי שני אינו מבשל אפילו כשהיד סולדת בו. ובמקום צורך אין להחמיה.

להלכות נוספות של הרב יצחק חורי
כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

הלכות ליל הסדר

א. צריך שיכין כל צרכי ליל הסדר מבעוד יום, וגם יהיה השלחן ערוך כבר מבעוד יום, ויפרוס מפה יפה על השלחן, ויסדר מקום שיהיו מזומנים לפניו כל צרכי הסדר, המצות והכרפס והמרור והחרוסת ומי המלח לטבילת הכרפס, ושאר הדברים הנצרכים. כדי להתחיל את הסדר מיד בתחילת הלילה, כאשר חוזרים מבית הכנסת. ואמנם אין הכרח שכל הדברים יהיו מונחים כבר על השלחן, שלפעמים אין מקום בשלחן, או שמטעמי נוחות מעדיפים להביא כל דבר בזמנו, לכן די שיכינו את החרוסת והמי מלח, וכן שידיו ויבדקו היטב את עלי הכרפס והמרור קודם הלילה, באופן שהכל יהיה מתוקן לסעודת החג. ועל כל פנים לא יעשה מחלוקת וכעס בעבור זה, כי בעבור השלום והשלום ירוח למעלה מן הכל. ובפרט בלילה קדוש זה שצריך להראות גילה ושמחה מבלי שום לב רגז. (ילקוט יוסף סי' תעב ס"א)

ב. נהגו ישראל קדושים לפאר ולקשט את שלחן ליל הסדר בכלים יקרים ונאים, והכל לכבוד הלילה הגדול הזה. וכשם שיפאר וישבח, כך גם ינהגו עימו בעולם הבא וגן עדן, והוא מסוגל לעושר ושתתקבל תפילתו.

ג. בזמנינו יש לקנות מרור (חסה) וכרפס (סלרי) בגידול מיוחד בחממות, שאין בו חשש תולעים, ואף עלי פי כן יטוץ אותם במים, וטוב לעיין בהם ולבודקם עד כמה שאפשר. ולכתחלה יש להדר אחר הכרפס, מפני שיש טעמים רבים לאכילתו, אולם אם אינו מוצא כרפס או שאין לו מי שיעדקנו כראוי, יקח אחד משאר ירקות. (עמ' לג) ויש מאחינו האשכנזים שנוהגים ליקח תפוח אדמה.

ד. יכין את היין, המצות, הכרפס והמרור מבעוד יום, שתהא כמות מספקת לכל המסובין.

ה. יש נוהגין להכין את כזיתות המצות (מעיקר הדין 4 כזיתות לכל אחד) והמרור (2 כזיתות לכל אחד) בשקיות מוכנות בערב פסח, מלבד עורך הסדר ושאר המסובין האוכלים מהמצות שבקערת הסדר. והוא מנהג טוב. והכל לפי הזמן והענין. וישקול כזית מצה בריוח (30 גרס), כדי שיהא כזית (27 גרס) מצה בתוך מעין, חוץ ממה שנשאר בתוך פיו בין השינים והחניכים.

ו. טוב שהילדים ישנו בערב פסח ביום, בכדי שיוכלו להשאר רעננים בכל הסדר, ויקיימו בהם מצות והגדת לבנך.

מצוות הסיבה

א. לכתחלה יש להסב על גבי כרים וכסתות בצורה נוחה ודרך חירות, אולם מי שאין לו, יסב על גבי הספסל וכדומה. וכשנמצאים רבים ואין מקומות ישיבה, או כרים להסב עליהם, אפילו אם נשענים אחד על ברכי חברו, מקיימים בזה מצות הסיבה. (ילקוט"י ח"ג עמ' קט)

ב. הסיבה מעכבת גם בזמן הזה לדעת מרן השלחן ערוך, ולכן אם לא היסב צריך לחזור ולשתות או לאכול בהיסבה.

ג. דברים הצריכים הסיבה לעיכוב: א. שתית ארבע כוסות. ב. אכילת המצה. ג. אכילת הכורף (אם רוצה יחזור להסב). ד. אכילת האפיקומן.

ד. הנשים שלא היסבו, וכן איש שאינו בקו הבריאות, וקשה עליו מאוד לחזור ולשתות בהיסבה, יכולים להקל שלא לחזור ולשתות. (ילקוט"י ח"ג עמ' קכח)

ה. ההיסבה צריכה להיות בצד שמאל. ואם הסב בצד ימין כאילו לא הסב כלל.

ו. איסור יד יסב על שמאל כל אדם. ובדיעבד אם היסב בימין יצא.

ז. ראוי לעמוד על המשמר לזכור ולהזכיר את אחרים בהיסבה, מפני שאין אנו רגילים בה כל ימות השנה. (חזון עובדיה עמ' ט)

ארבעה כוסות

א. אחד אנשים ואחד נשים חייבים בארבע כוסות, ומצוה לתת יין לפני התינוקות שהגיעו לחינוך לחנכם במצות ארבע כוסות, אולם אין צריך רביעית. וגם ימזגו אותם במים. והגיעו לחינוך לענין זה, הוא כל שמבינים מה שמספרים בהגדה ובספור יציאת מצרים.

ב. הקידוש נוהגים לאומרו מעומד, וכשמסיים הקידוש יושב ומיסב ושותה מכוס הקידוש.

ג. שיעור הכוס 81 גרס, וישתה לכתחלה כל הכוס, ובדיעבד אם שתה רובו יצא. ואם הכוס גדול ביותר, לכתחלה ישתה רוב הכוס, ואם שתה רביעית יצא.

ד. כל בני הבית צריכים להקשיב אל הקידוש, ושומע ומשמיע יכונו לצאת ולהוציא ידי חובה, ולא יענו "ברוך הוא וברוך שמו", וכ"ש שלא ידברו שאר דיבורים אלא "אמן", שהיא מכלל הברכה, ולא יותר. והטעם לזה מפני שדין השומע ברכה מחבירו ומתכוין לצאת ידי חובה, כאילו שמברך עצמו.

ה. מי שהיה רעב מותר לאכול אחר הקידוש פירות ואורז, אך לא ימלא כרסו מהם. ומצה עשירה או מצה מבושלת רשאי לאכול עד חמישים גרס, אבל יותר משיעור זה אין לאכול, כדי שיוכל לאכול מצת מצוה לתיאבון.

ו. מצוה לחלק לתינוקות קליות ואגוזים, בליל פסח קודם עשיית הסדר, וכן מיני מתיקה וכיוצא בזה, כדי שלא יישנו ויראו שינוי וישאלו.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

כח התוד[ע]ה - הנוסחה למגנוט השפע

ככה ממש נוהגים אתנו בשמים, הבורא יתברך רוצה לתת ולהעניק לנו שוב ושוב, צריך רק לבוא בגישה של 'בתחנונים ידבר רש' – לא מגיע לי כלום, ולהראות לו שאנחנו מעריכים כל דבר ומתנה שקבלנו עד היום. בגישה כזאת ובעזרת ההילולים וההודאות, נמגנט אלינו שפע אין סופי של בריאות, שמחה (שמביאה איתה הצלחה), פרנסה ועוד.

כוחה של התודה פורעת לנו גם במזומנים: מדענים ב'מכון למתמטיקה של הלב' הראו כי אהבה, הכרת תודה וברכה המורגשת בלב מחזקת את מערכת החיסון ומגבירות ייצור של חומרים כימיים חיוניים, משפרות חיוניות ומרץ, מפחיתות רמות של הורמוני מתח, לחץ דם, חרדה ומשפרות את ויסות הגלוקוז בקרב חולי סכרת.

ולכן ברגע שנתמקד בטוב שעשינו, בעוצמות שלנו ובמתנות הקטנות שזכינו (וכ"ש הגדולות) מתוך התבוננות מעמיקה ונכיר עליהם תודה – נרגיש בנפשנו אור גדול שימלא את כל חללי לבנו.

תרגיל הלכה למעשה – קחו פנקס כיס קטן ורשמו בו 5 הצלחות שחוויתם, 5 דברים טובים שעשיתם למען השני שעשו לכם טוב בלב, 5 מתנות יפות שהקב"ה העניק לכם במהלך החיים (העוצמתיות ביותר, כדוגמת בן זוג, ילדים, עושר, נס שאירע לכם וכיו"ב). את אותו הפנקס תוציאו לפני השינה וכל לילה תבחרו דבר אחד מתוכו, תתבוננו בו היטב ותגידו עליו תודה מתוך הנפש פנימה. בהצלחה!

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרו באתר ישיבת אור דוד

מי לא רוצה שמחה, בריאות, הצלחה, עושר וכו'. האם שאלת את עצמך מה אפשר לעשות כדי שהרצון הזה שלי באמת יתממש? לכולנו יש חלומות, והקב"ה רוצה להגשים לנו אותם, כמו שאומרים 'יותר ממה שהעגל רוצה לינק, פרה רוצה להניק'. צריך רק לדעת את הקוד הנכון לפיצוח הכספת.

על הפסוק בתהילים (ית, ד) "מהולל אקרא ה' ומן אויבי אושע" מפרש רש"י דבר מדהים: "בהילולים אקרא ואתפלל לפניך תמיד, כלומר אף לפני התשועה אני מהללו, לפי שבטוח אני שאושע מאויבי".

כלומר, אדם שיש לו אמונה שהשם יתברך איתו ובוטח בו בלב שלם שתתמלא בקשתו עד כדי כך שמהללו ומשבחו בטרם תגיע אליו הישועה בפועל, בכוחה של אותה ההודאה למשוך אליו את השפע! (ובתנאי כמובן שזה באמת טוב עבורו. ולכן חשוב לבקש משהו שבאמת יהיה לתועלת, כגון דירה מרווחת - שבביל שיוכל להכניס אורחים וכיו"ב, וע"י כך יהיה צינור שדרכו עוברות כל הטובות). נמצא, שהכלי הזה של ההודאה הוא כלי אדיר ביותר שיכול למגנט אליך כל מיני השפעות טובות.

ישנו כלל שאומר 'מלכותא דארעא כעין כמלכותא דרקיעא' – שיש דמיון בין הפעולות המתבצעות אצלנו פה בעולמנו לבין ההנהגה בשמים. וכמו שבמנהג בני האדם אם יבוא אלינו אדם שנתנו לו משהו בעבר ויבקש את אותה הבקשה שוב בגישה גסת רוח 'שחייבים לו', סביר להניח שלא נרצה למלא את מבוקשו. אבל אם הוא יבוא בגישה של 'לא חייבים לי כלום', מתוך הכרת תודה גדולה והערכה למה שעשינו בעבורו בפעם הקודמת, קרוב לוודאי שנשמח לתת לו את מבוקשו שוב.

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משכחות
'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח, שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באתר ישיבת אור דוד:

